

Predmet: Fazlija Ajdari i dr. – Gnjilanska grupa

Poslovni broj predmeta: K-Po2 33/10 I K-Po2 43/10

Glavni pretres: 27, 28. i 29. 12.2010.

Izveštaj: Mirjana Lazić i Laza Lazarević, posmatrači FHP-a

Završna reč advokata Konstantina Konstantinovića, branioca okr. Nazif Hasanija

Branilac je, osporavajući navode optužnice, naveo da radnje se pripisuju njegovom klijentu ne spadaju u ratne zločine, jer u vreme dešavanja nije bilo oružanog sukoba, te ne postoji osnov za nadležnost Veća za ratne zločine Višeg suda u Beogradu. Podsetio je sudsko veće da pri odlučivanju primeni blaži zakon. Osporavao je pripadnost njegovog branjenika Oslobođilačkoj vojsci Kosova. Insistirao je na tome da posle potpisivanja *Kumanovskog sporazuma* u junu 1999. nije bilo oružanog sukoba na prostoru Kosova i da se optužnica odnosi na period posle rata, te da se ne mogu primeniti Ženevske konvencije.

Zatim je predstavio sudskom veću svoje tumačenje izvedenih dokaza. Rekao je da nije izveden ni jedan dokaz koji tereti okrivljenog Hazifa; da nema dokaza o tome ko je počinio i ko je naredio zločine iz optužnice. Istakao je kao nedokazanu tvrdnju tužilaštva da je u Internatu u Gnjilanu postojao centar OVK. Ne zna se tačan broj žrtava, njihova imena, nisu pronađena njihova tela. Zatim je rekao da se optužnica zasniva na iskazu svedoka saradnika *Božura 50* koji je poznati kriminalac, koji nikada nije bio u Gnjilanu, nezna put do Livočkog jezera, ne zna za mesta koja su opštepoznata u gradu, kao i da je njegov iskaz kontradiktoran. Za njega je još naveo da je od maja do septembra 1999. primao humanitranu pomoć u Makedoniji, i da samim tim nije mogao da bude u Internatu u Gnjilanu, čiji izgled nije uspeo da verodostojno opiše. O njemu dalje govori tumačeći nalaz veštaka psihijatra, opisujući ga kao osobu sklonu manipulacijama i višestruko osuđivano lice. Izjave zaštićenih svedokinja C1 i C2 okarakterisao je kao neodređene, nedovoljno detaljne. Posebno se osvrnuo na njihove izjave date istražnom sudiji Danici Marinković u Nišu 23.06.1999. gde su navele da su zadržane samo jedan dan, a ne šest kako su svedočile na suđenju, kao i da u ranijoj izjavi nisu navodile silovanje. Naveo je da su njihove izjave previše identične. Zatim je rekao da svedokinja C1 nije prepoznala okr. Nazifa Hasanija u redu za prepoznavanje. Takođe ni zaštićeni svedok B1 nije prepoznao njegovog branjenika kao lice koje ga je otelo i batinalo. Za svog branjenika rekao je da u to vreme nije bio u Gnjilanu, već u Makedoniji, o čemu je iskazao svedok Sait Kirimija kod koga je Nazif u to vreme boravio. Sa članovima porodice boravio je u Kumanovu gde je primao pomoć od humanitarne organizacije *El Hilo*. Takođe je naveo da je prilikom saslušanja u policiji njegov branjenik bio fizički maltretiran, zbog čega mu je pružena lekarska pomoć. O svom branjeniku je rekao i to da nije mogao biti pripadnik OVK jer je dokazano da je bolovao od epilepsije, i zbog toga bi predstavljao opasnost za sebe i za svoju okolinu, da je bio samo deklarativni član OVBMP, ali da nikada nije učestvovao u borbama. Pored epilepsije takođe je imao psihotične reakcije zbog čega je morao da bude pod stalnim nadzorom. Nalaz veštaka dr.psih. Branka Mandića okarakterisao je kao nepotpun i netačan. Tvrdi da nije dokazana krivica Nazifa Hasanija tražio je da se okrivljeni odmah oslobodi i da mu se ukine pritvor.

Završna reč advokata Marije Radulović, branioca okr. Ahmet Hasanija

Optužnicu je opisala kao pravno hendikepiranu, da je pisana u nameri da se stavi prst u oko Međunarodnoj zajednici, jer je u vreme izvršenja krivičnih dela iz optužnice na snazi bilo

primirje koje su potpisale vlada SRJ i NATO-a, čime se ona označava kao saučesnik tih zločina ili čak kao naredbodavac. Navela je da je optužnica u suprotnosti sa spoljnom politikom Republike Srbije, spominjući i reči predsednika Tadića da Srbija ne sme da stane sa integracijama u EU. Svog branjenika je opisala kao običnu kukavicu koji je po izbijanju sukoba pobjegao u Makedoniju, izbegavajući tako mobilizaciju kako od VJ tako i od OVK. Svedoka saradnika *Božura 50* okarakterisala je kao seosku opajdaru, kao nekog kome ne treba verovati. Istakla je da žrtve iz optužnice nemaju imena i prezimena, da je greh nazvati ih NN licima, da je optužnica neprecizna i nepotpuna. Tvrdila je da Veće za ratne zločine Višeg suda u Beogradu nije ni stvarno ni mesno nadležno da sudi o ovim zločinima, već da je za to nadležno kosovsko pravosuđe, da njima treba poslati spise predmeta i da će oni učiniti sve da se otkrije istina jer im je to interesu. Svedočenja zaštićenih svedokinja C1 i C2 ocenila je kao nepouzdana, koje je dato iz mržnje prema Albancima. Takođe je spomenula i to da su na prepoznavanju zaštićene svedokinje C1 i C2 prepoznale Ahmeta Hasanija, ali da su navele da su ga viđele pre bombardovanja, a ne posle. Tražila je da se njen branjenik oslobodi optužbi i da mu se ukine pritvor.

Završna reč advokata Marka Kastratovića, branioca okr. Burim Fazlijua

Branilac se pozvao na sve što su rekli ostali branioci koji su govorili pre njega. Rekao je da je tužilac u ovaj postupak ušao nepripremljen, da postupak dugo traje, a da su glavni dokazi izjava *Božura 50* i svedokinja C1 i C2. Naveo je da u vreme izvršenja krivičnih dela navedenih u optužnici Burim Fazliju nije bio u Gnjilanu. Postupak je ocenio kao politički motivisan, da nema utvrđenog zločina, a traže se krivci. U svemu ostalom pozvao se na završnu reč advokata Resavca. Od Veća je zatražio da njegovog branjenika oslobode optužbe i da mu ukinu pritvor.

Završna reč advokata Zdravka Krstića, branioca okr. Faton Hajdari, Samet Hajdari, Ferat Hajdari, Kamber Sahiti, Selimon Sadiku

Naveo je da je istraga počela godinu dana pre hapšenja [26.12.2008.]. Da je cela optužnica konstrukcija koju je osmislio inspektor BIA Filić, koji je čak i njegovom branjeniku Fatonu u Segedinu nudio 100.000 evra da bude svedok saradnik. Optužnicu je ocenio kao politički pamflet od početka, pomenuo je kako je u hapšenju učestvovao i sam ministar MUP-a Ivica Dačić. Postavio je pitanje gde je oružje za koje je ministar izjavio da je pronađeno prilikom hapšenja. Za *Božura 50* je rekao da ne zna imena žrtava, vreme, mesto, tačne događaje. Samo hapšenje je opisao kao demonstraciju sile, optužio pripadnike MUP-a za maltretiranje, vršenje pritiska na okrivljene, ucene prilikom uzimanja izjava, kao i to da je prevodioca izigravao inspektor Filić. Naveo je da nema materijalnih dokaza koji bi potkrepili ono o čemu je *Božur 50* svedočio. Optužnicu je opisao kao neodređenu i nepotpunu. Za *Božura 50* je rekao da je u vreme ovih događaja primao humanitarnu pomoć u Makedoniji. Zaštićene svedokinje C1 i C2 predstavio je kao pripremljene svedoke, čijim se iskazima ne može verovati. Navode optužnice opisao je kao prazne priče *Božura 50* i inspektora Filića, kao i to da su okrivljeni stavljeni u položaj da moraju da dokazuju svoju nevinost. Naveo je da je u pripremi hapšenja učestvovao *Božur 50* koji je vodio policiju od kuće do kuće gde su okrivljeni živeli, koji je pred akciju hapšenja okr. Fatonu dao nekoliko komada oružja na čuvanje, koje je policija trebalo da nađe. Njega je okarakterisao kao trgovca oružjem i drogom, koji je u Austriji osuđen na dve godine zbog trgovine drogom. Za *Božura 50* kaže da nikada nije bio u OVK. Navodio je kako se ne seća imena onih koji nisu iz Preševa, i kako mu je prostorije Internata u Gnjilanu opisao inspektor Filić, koji je za vreme bombardovanja tamo boravio.

Komentar:

Glavnom pretresu je prisustvovao narodni poslanik u Narodnoj skupštini RS Riza Halimi iz Preševa.